

Sil bylo dost, rozumu málo...

Kdo mě viděl minulý týden v Olomouci kulhajícího, kašlajícího, kýčajícího a ještě k tomu značně pobledlého poté, co jsem předchozí noc strávil více na záchodě než v posteli, ten by jen těžko uvěřil tomu, že se za týden budu schopen postavit na start první letošní 24hodinovky. Ani já sám jsem tomu moc nevěřil. Copak postavit se na start, to není tak těžké, když už tam člověk jede, ale šance absolvovat celý závod byla prakticky nulová.

Původně jsme tento závod chtěli s Romanem Psůtkou jít na střídačku jako štafeta, ale když jsme se dozvěděli, že náš oblíbený závod v Dijonu se letos nekoná (měl být na konci dubna), začali jsme uvažovat o samostatném startu už teď. Jiná 24hodinovka totiž v příštích dvou měsících není. Nakonec definitivně rozhodl můj zdravotní stav, protože v případě štafety by taky mohlo dojít k tomu, že já bych odešel třeba jen jediný okruh, Roman by to pak musel dotáhnout do konce sám, a to jsem mu nemohl udělat.

Takže jsme v sobotu 27.3. dopoledne dorazili do francouzského Château-Thierry. Tentokrát jsme neměli obavy, že by se během závodu mohlo zhoršit počasí, protože hnusně bylo už od rána. Pršelo ještě, když jsme šli na start. A protože start byl před místní radnicí a z pistole střílel sám starosta, tak pořadatelé nějak zařídili, že těsně před startem pršet přestalo.

Starosta nikoho netrefil, takže jsme odstartovali v plném počtu 47 startujících. Hned z náměstí se šlo s kopce a mně bylo už po 50metrech jasné, že to se mnou taky půjde s kopce. A že jsem sem vůbec neměl jezdit. Nedolčená šlacha na pravé noze (to jsem si přivezl z Djerby, když jsem tam poslední trénink šel 52km...) odmítala spolupráci hned od začátku. Do kopce a na rovině to ještě jakž takž šlo, ale směrem dolů jsem vyloženě kulhal a nemohl pořádně došlápnout. A musel jsem si dávat pozor, na co šlapu, protože každá nerovnost na silnici mi působila bolest. Ale bylo mi trapné to zabalit hned po startu, tak jsem si řekl, že zkusím pár okruhů volným tempem odkulhat a zabalím to, až se propadnu na poslední místo nebo až mne pořadatelé sami vyhodí. Ani k jedné variantě nedošlo, naopak jsem se i přes to volné tempo pomalu posouval v pořadí výš. Dokonce jsem si i na chvíli myslel, že bych mohl závod dokončit celý.

Až do pozdních večerních hodin jsme šli za příjemného počasí, krátce sprchlo kolem deváté a pak pořádně až po desáté. A to rozhodlo. Za denního světla jsem aspoň viděl, kam šlapu, ale potmě těch bolestivých došlapů stále přibývalo a když jsem pak vyloženě uklouzl po bílé šipce na přechodu, šlo už opravdu o zdraví. Chtěl jsem se domů vrátit svým autem a když už sanitkou, tak aspoň tou bílou a ne tou černou. Dlužno dodat, že krátce před tím osudným uklouznutím křížovala moji dráhu velká černá kočka...

Tyhle závody se chodí hlavně silou vůle, ale mne pak mnohem více sil stálo přinutit se toho nechat. Těch fyzických sil jsem měl díky volnějším tempu stále dost. Pud sebezáchovy nakonec zvítězil nad sebedestruktivními sklony, a tak jsem tentokrát svoji účast v závodě ukončil po 63km. Zřejmě jsem tím vytvořil světový rekord v kulhání do dálky.

14	148,223	14	70.000	27	62.550	40
15	70.000	15	77.630	28	70.200	41
16	77.630	16	82.750	29	82.750	42
17	82.750	17	88.823	30	88.823	43
18	88.823	18	93.943	31	93.943	44
19	93.943	19	99.063	32	99.063	45
20	99.063	20	104.183	33	104.183	46
21	104.183	21	109.303	34	109.303	47
22	109.303	22	114.423	35	114.423	48
23	114.423	23	119.543	36	119.543	49
24	119.543	24	124.663	37	124.663	50
25	124.663	25	129.783	38	129.783	51
26	129.783	26	134.903	39	134.903	52

Jedničkou týmu byl tentokrát jasně Roman, ten s ohledem na počasí, profil tratě a možnosti zimní přípravy zašel slušný výkon 143429m, čímž obsadil 17. místo.

Už se nemůžeme dočkat, až si spolu zase jednou rozdáme na 24 hodin hezky naplno. Ale vypadá to až na druhou polovinu sezóny, v červnu totiž chceme oba zkusit něco ještě delšího...

Jarda UltraPajda, 30.3.2010